

SIMOR ANDRÁS

Keresem magamat

VERSEK

2015-2016

Budapest, 2016.

**Sorozatszerkesztő:
SIMOR ANDRÁS**

© Simor András 2016

Nap közben sokat alszom, egyszer,
megeshet, nem is ébredek fel.
Furcsa álom lesz, furcsa álom.
Keresem magam. Nem találok.

Letölthető:

[[PDF formátumban](#)] [[EPUB formátumban](#)]

ÉLŐKKEL NEM ÁLMODOM

Szonett

Könyvek, macskák és napihírek
között az élet eltelik.
Egyik betű igazat hirdet,
máskor hazudik némelyik.

Milyen világod? Sose hitted,
hogy ilyenné lesz egyszer itt.
Álmoktól veritékes inged,
gyötrődve alszol reggelig.

Ijeszt, mint jégen kihaladt lék,
ami álmodból int neked.
Vár otthonod, kulcsra zárt hajlék.

Remény nyikorog. Kinn rekedt?
Ha mindent, mindent visszakapnék!
Keresgélem a nincseket.

Kései emlék

Felidézném az arcodat,
kiállt volna egyik fogad,
melyik,
melyik?

Kubában, haragos fiú,
aki verseire hiú,
ha már
számár

és a szerelemhez nem ért,
ügyetlenkedett is ezért
sokat,
sokat.

Aztán mit csinált? Hazajött,
és ha ölelt kubai nőt,
sután,
bután.

Most felidézném arcodat,
kiállt volna egyik fogad,
melyik,
melyik?

Én hol vagyok

Strausz Ernő Petiben él,
mikor mérgeledöm, legyint.
Kályha mellett arról beszél,
hogy bridzselni fogunk megint.

Az új partinak ki örül?
Külháború és belviszály.
Ott ülünk az asztal körül,
és ütni fog a kör király.

Én hol vagyok, nem is vagyok?
Azt várom, múljék az idő.
Megolvadnak a jégcsapok,
fákon tavaszi rügy kinő.

Sóhaj

Kéne egy barát.
Itt. Nem odaát.

Álom 1

Kéz, láb nélkül, haza, a lépcsőn.
Milyen lett Éva, haja göndör?
Egy kéz kellene, mi dörömböl,
vagy későn jöttem, nagyon későn?

Hová jöttem, és ki van otthon,
Ha álom ez, miféle álom,
két macska vár, kettő vagy három?
Kár sajnálkozni ily bolondon.

Fejezzük be. Hagyd a szonettet.
Még két tercínát, mélabúsát?
Elég volt, elég volt, elég volt!

Szél fúj, hajnalig felhőt kerget.
Madarak délvidékre húznak.
Vigyorogva néz rám a félhold.

*

Vártalak, hogy idejöjj,
halálom után megölj.

Nincs-lábam és nincs-kezem
átölel, szeretkezem.

Reggel

Petivel beszélgetek,
élni kezdek ilyenkor.
Néha ő nincs is jelen,
mondjuk, reggel kilenckor,

mikor útra készülök,
van mit intézni, ezt, azt.
Idén a tavasz rideg,
némelyik virág elfagy.

Petivel beszélgetek,
érezem, odabent nap süt.
Ágakon nyílik vitor,
áprilisi kamasz rügy.

Új nap jön, ébredni kell,
nem tart vissza a dunyha.
„Papó” – így szól egy virág
fejét rügyből kidugva.

„Vigyázz, virág” – mondom én.
Tőle tanulni van mit.
Szélben mossa szirmait.
„Nyár lesz” – felel, nem alszik.

Requiem

Látogatók

Élőkkel nem álmodom,
halottak jönnek egyre.
A nem ismert tartomány
álmot elűző csendje.

Meglátogat az Öreg:
„Jugoszlávia hol van?”
Titóval vív háborút
fényük-nincs csillagokban.

Fayad, hány vers, mennyi rajz!
Rák nyílik, gonosz gomba.
Kezemben a kézirat.
„Nincs kész, várhat a nyomda.”

Aztán ő jön, nélküle
rekkenő nyárban fázom.
Jéghideg a Balaton.
Kit úgy hívok: „Tabákom.”

Fagyos a föld, és az ég
júliusban se kéklík.
Hallom: „Hát ez a halál”.
Villog fekete fénycsík.

Versem neki mutatom.
„Ez jó” – mondja, és bólínt.
Aztán messzire repül,
egészen fel a holdig.

2015. Április

Itt vagyok, mint azelőtt,
de ő többé nincs jelen.
Hallom a mondatait.
Ülök halott-mereven.

„Iszol kávét?” „Nem iszom.”

Öregek a beleim,
Mik vogymuk? És mik leszünk?
Isa, por – felel a rím.

Isa, por – felel a rím,
vagy a fekete fene.
Jutka beszél. Hallgatok.
Válaszolni kellene.

Válaszolni, de kinek,
ha ő többé nincs jelen?
Néha mondok valamit.
Ülök halott-mereven.

T. A. üzeni

Küszködni még. Kicsinyég. Míg teheted.
Ideát majd úgyis nyugszol eleget.

Szükszavú válasz

Rossz az ágyon dögleni,
fájok reggel és este.
Jutka jól van. Körmei
lilára vannak festve.

Ő hiányzik nekem

Hová vitte a rák,
miről ír odatúl
paródiát Tabák?

Iszogatja a sert,
olyan, mint Tóbiás,
kóbor kutya, kivert?

Ő hiányzik nekem,
de föl nem hívhatom,
hogyan hallja énekem.

Van botom, botfülem.
Dúdolni mire jó?
Kutyául áll ügyem.

Levél

Tabák, jövök,

verset hozok!

Nem válaszolsz,
milyen dolog?

Aki regényt
ír odaát,

nem fecsérli
ide szavát?

Mindenfelé
ronda ködök.

Verset hozok,
Tabák, jövök!

*

Másvilágon más világ van?
Igazi regény, hibátlan?

Miről fogunk cseverészni?
Mit itt hagyunk, úgyis tréfli.

Ilyen-olyan tervek, könyvek,
szétszakadnak, összetörnek,

utolsó lap, üres oldal
eltűnik a fogyó holddal.

Mire vár itt, ki vigaszt vár?
Mindent begyűjt a vén kasznár,

Sarkcsillagot, Fiastyúkot,
nyomukban két árnyék kullog.

Tegnap történet

1957-ben öreg Strausz egyedül üldögélt az Abbáziában. „Mi történt, apa?” – kérdeztem. „Szakítottam régi ismerőseimmel – és egy tőle három asztalnira levő társaságra mutatott. – Megmutattam nekik versedet az Elet és Irodalomban. – Bölöni lapjába írni? – mondták erre háborogva. – Nektek Ady se kellene – feleltem, és otthagytam őket.”

Öreg Strausz botjáról

Sárga bot, a vége kampós,
hadonászott vele folyton,
aki közelébe lépett,
félhetett, nem csapják orron,

vagy fültövön, hol a botja,
járta a Börzsönyt, a Mátrát,
ördög kérdezi vagy angyal:
„Hol a botja, azt nem látták?”

Én kérdezem, hol a botja,
mostanában bottal járok,
pedig nem készül számomra
földkupac, mihaszna árok.

Kinek írom e pár struflit,
vontaképpen kinek mondom?
Sárga bot, a vége kampós,
hadonászott vele folyton.

Apagyerek

Öreg Strauszt
hívtam így:
Apagyerek.
Hevert az ágyon.
Most
én heverek.

Szemrehányó levél

Először a bőröndöt,
miért nem anyut?
Fél nap, és Bergen-Belsen.
Felelni ki tud?

A kisfiú hat hétig
néma, nem beszél.
Fél nap, és anyja élne.
Lányhoz szólni fél.

Fél nap, szorong azóta.
Ma sincs szerelem.

Halál, Guillénnél szép nő.
Várok félszegen.

Hetvenhét éves lettem,
rövidül az út.
Először a bőröndöt,
miért nem anyut?

Adalék egy megíratlan családtörténethez

Miért kellett
meghamisítani
anyu
születési évét?

Olyan fontos volt,
hogy hat évnyi különbség
legyen
közte és apám között?

A hamis adat miatt
Buchwald Margit
éppen abba a korosztályba tartozott,
akiket aznap
elvittek a védett házból.

Joli, a nővére,
emiatt
szenvedett haláláig,
magát okolta: „mit cselekedtem?”

1944

A hatéves kisfiú
mielőtt
apja a Gömbös Gyula árvaházba
menekítette
hatágú csillagot rajzolgatott
mániákusan

Akkor nagynénje
Joli
elővette vászonkötésű Ady-kötetét
és felolvasott neki
egy verset
egy másik csillagról

Hol
a másik csillag
kérdézi ma
a hetvenhét éves

1945

„Kevés a liszt a rántásban” –
mondta a kisfiú akkor.
(Majdnem egy éve nem beszélt.
Orvos vizsgálta: „Nincs baja,
csupán beszélni nem akar.)

Enni akart, általában,
reggel, délben, este enni.
(Jó ideje alig evett.
Látom a sovány kisfiút,
bennem hallgat megint, megint.)

Sose válaszol

Ha neki, versemet,
azt se tudta, fia
valaha, ha neki,
ezt vagy egy másikat,
de erre sor sose
kerül, már hetvenegy
éve soha, soha.

Jolitól kérdezem,
a húga hova lett,
van fénykép, nézhetem,
mit ér, mit ér, mit ér,
hetvenegy éve már,
hol van a kisfiú,
ki sírni se tudott,
csak rágta ökleit.

Be kell fejezni, mert
túlírni nem szabad,
kimondani nevét,
hiszen a csönd beszél,
tagoltan, érthetően,
ő hallja, visszanéz,
szememben a szeme,

de sose válaszol.

*

Buchwald Margit
nem jutott el
Buchenwaldig

Bergen-Belsen
megint újra
gyerek lettem?

Élők holtak
azt kérdik most
mi lesz holnap?

Gyerekkor

Mennyi szó

Csapattanácselnök.
Gömbcsapat. Remek.

Éjjel rémek. Nem nők.
Szorongó gyerek.

Folyton versen kotlik:
mi rossz és mi jó?

Ilyen leszek holtig?
Mennyi, mennyi szó!

A filatelista

Három album. Sokáig
őriztem azokat.
Cserél és válogat,
áztat, azután szárít.

Ez kéne, vagy a másik?
Ki voltam, bennem él,
válogat és cserél.
Rímmel, szavakkal játszik.

Mondunk-e végül szellemet?

Nagymama ritkán bridzselt,

leste, mikor terít
az asztal, legalább ő
rakosgatni segít.

Hány éve már, ki tudja?
A káró vagy a pikk?
Mondunk-e végül szellemet,
ki lesz a negyedik?

Sóvárgás

Fejem ágyúban, nem ágyon,
Isla de Pinosba vágyom.

Kis sziget Nagy Sziget mellett,
kit a Karib-tenger ellett,

leszek még ott? ha ott lennék,
még *ajiacót* is ennék!

Ady úr, tagadom e mai Mát

Ős Kaján és Disznófejű Nagyúr
visszajöttek és birkóznak velem.
Nem lesz belőlem se Vazul, se búr,
pedig lelkemben nagy a fürtelem.

Egyetlen úr lett megint: a Bizony,
akárcsak Ady urunk idején.
Orvosságot szedek, és nem iszom,
már kegyetlenül józan lettem én.

A szerelem se csábít sehova,
kelek, lefekszem, szalad az idő.
Hetven fölött az ember tétova.
Az új nap, mint furunkulus, kinő

ősz-idő ráncos bőrén. Odalent
lázado virág szelekkel dacol,
tavaszra vár, aluszékony a csend,
leselkedik didergő föld alól.

Chilében Matapaco, hős kutya
rendőröket rémít halálra, míg
minálunk csendőr, rendőr nagykutya,
miránk gázsprayt is spriccel némelyik.

Ady úr, tagadom e mai Mát,
mert én is a Holnapra kémlelek.
Akár a kutya, akár a virág,
várom a felragyogó, kék eget.

Pedagógus emlék

Elsőéves tanárként kicsiket is tanítottam. Ugráltak, verekedtek. „Mit csináljak?” – kérdeztem neves pedagógus barátomat. „Ne szólj egy szót se, amíg csönd nem lesz.” Eltűnődtem. „És ha közben kicsöngetnek?” Aztán ösztöndíjjal egy évre Kubába mentem. Visszatérve, ugyanabban az osztályban, a gyerekek továbbra is kicsik voltak, csak egy évvel idősebbek, megálltam előttük, és azt kérdeztem: „Lesz csönd?” Csönd lett. Hát ennyit a pedagógiáról.

Nem alszom éjszaka

Éva köhög, köhög.
Fény jön az ablakon.
Fény jön, de hajnal ez?
A vekkert faggatom.

Nem alszom éjszaka,
talán a szél miatt.
Egy ajtó nyikorog,
a lélek felriad.

Szerkesztek, dolgozom,
ez volt az életem.

Varjú ül, fekete,
haragos fellegen.

Nem tudom, hol vagyok.
Rám károg, elrepül.
Szemem alatt a ránc
szélesül, szélesül.

Villanyborotva vár,
sörtéimet nyesem.
Hol vagyok, hol leszek?
Nem felel senki sem.

Se perdió

Te amo, pero el amor
se perdió, se perdió.

Odavan, minden odavan.
Versem kettétört dió.

Te amo, pero el amor
se perdió, se perdió.

Őszike

Levél, levél, sárga levél,
az édes ősz, jaj, ideér,
aztán a tél jó, jó a tél,
fűteni nincsen napibér.

A kobakomat vakarom,
veréb ugrál vidám havon.
Ami készül, nem akarom,
zsibbad lábam és balkarom.

Pösze óda

A műfogam jelenleg
mi páros fog valóban
aprópénzeim közt ül
mert szájamból kihullott
a mosdóba először
hallottam mikor koppant
másodszor délutáni
alvásom közben hullott
a padló szőnyegünkre
órákig keresgéltem

Majd visszateszi Szarka
ki költő és fogorvos
remélem többé nem hull
se mosdóba se padló
szőnyegre délutáni
alvás közben lenyelni
se fogom úgy remélem
torkomban elakadna

aztán nyelni se tudnék
még felfordulnék tőle

Rút multság a műfog
főleg mikor kihullik
de verset írni róla
érdemes legalábbis
efféle ódafélét
pöszögni a cezúrát
mindig új sorba téve
rágjon rágjon a műfog
elvégre ez a dolga
legyen szájamban ismét

Nyihogó

Gyakran mondom: „baszd meg!”,
bár tudom, nem illik.
Bocsáss meg, Úristen,
mondogatom sírig.

Megbocsát a Sátán,
ki hátán cipel majd,
miközben a Lélek
útnak indul, elhagy.

Hová tart a Lélek,
Mennybe vagy Pokolba?
Inkább birka lennék,
mennék az akolba.

Avagy lehetnék ló,
enném, amit adnak.
Nyihognék, nyihognék:
„Mikor jön az abrak?”

December

December jön, még nincs hideg.
A kukához koldus biceg.
Keresgél, azután legyint,
üres volt a kuka megint.

Burgundia

Éva hív Burgundiából,
a fészerben bagoly lakik.
Éjszaka vadászni indul,
abba se hagyja hajnalig.

Rímekre vadászom éjjel,
riadozó, öreg bagoly.
Mit akarnak, hová bújtak,
kilesek a párna alól.

Jobb volna Burgundiában,
lennék ott ügyesebb vadász,
versem betűznék a méhek,
elolvasná dongó darázs.

Irigykedve azt ismétlem:
Burgundia, Burgundia.
Esik, ott nap süt az égen.
Miért nem vagyok francia?

Bécquer-módra

Visszatérnek az éjfekete fecskék,
megszólal egy gitár:
„Ahogy én szerettelek soha senki
se fog szeretni már!”

Évának

Megint kiabálok.
Veled kiabálok.

Kivel kiabáljak,
ha nincs senkim? Senkim.
„Ebédeljek? Várjak?”
– rikolt a keresztrím.

Ülök, olykor állok.
Veled kiabálok.

*

Csitítom a palixidot,
ő volt, nem én, aki szidott.

Ugrál az emlékezet

Lezárt szemhéjam mögött
mit találni, csak ködöt?

Ugrál az emlékezet,
keresi, mi elveszett.

Papírlapok, verssorok?
A csönd kutyaként morog.

Vallomás

Nem tudják, milyen az egér,
és én hiába cincogok.
Farkaszemet nézek velük,
de ők macskák, nem farkasok.

Zöld szemük hosszan visszanéz,
nem fordítják el fejüket.
Ha a konyhába kimegyek,
Kabóca utánam üget.

„Kutya ez!” – mondom. Csakugyan,
ha ráparancsolok, leül.
El se megy, nem telefonál,
egy percig se hagy egyedül.

Szeretem, pedig kisfiú,
mi tagadás, vénecske már.
Az idő lejár, le bizony...
Cserebogár, cserebogár!

Rímes veréb-haikuk

El nem tántorít
minket innét semmi se.
Várjuk Tandorit.

*

Bár a tél havas,

csirip, csipogjuk, csirip,
lesz még itt tavasz.

Diagnózis

Hümmögnek a tudorok,
pajzsmirigyemben csomók
meg mindenféle göbök.
Lucifer rajtam röhög.

Második hímvessző sóhaj

Mire vagyok jó még?
Merevedni kéne.

Ki birizgál, ó jaj!
A vén Halál néne.

Cirógatna engem
valaki más! Ó jaj,

liliputi lettem,
ezért eme sóhaj.

Szerelmes ének

Rímek, ritmusok,
mohó mumusok,

léptetek zörög,
míg diót török.

a kései nyár
csöndjébe zihál

lélegzetetek,
nem pihenhetek.

Cirpel a tücsök:
„Nyugton nem ülök.”

Válaszol a légy:
„Lusta sose légy.”

Ha eljön az éj,
bármí vár, ne félj,

édesen sikolt
fenn a telihold,

a Göncölszekér
fénye ideér,

szép a rozmaring,
rajta hangya ring.

Emeninek

Nem tudom, kéklik az ég?
Nem tudom, látlak-e még?
Meddig élek, nem tudom.
Halál les a kulcslyukon.

Megint hozzá

Szád elhúztad, így esett.
Milyen hamar lett ősz!
Többé sohasem jössz?
Pedig várlak, míg lehet.

*

Emeni Ghóneim,
nevedre jó e rím,
vagy asszonánc, silány,
kopog, mint a hiány?

Optimizmus

Magnóliák, ibolyák,
vízbefúlók sikolyát

halljátok, megőrzitek,
orgonák, kökörösinek?

Nem lesz ember, csak alig,

jégtáblák között lakik?

Kihajt holnap szirmotok,
rügyeket is bontotok,

magnóliák, ibolyák,
bennetek élünk tovább.

Tóparti búcsú

Búcsúzó, Balaton,
habár három-négy évig
morajod hallgatom,
míg eljutok a révig

ahol majd átkelek,
ott Hadész vár, a zord úr,
nem hallom lelkemet,
ebéd tájban se kordul.

Unalmas lesz nagyon,
mindegy angyal, vagy ördög.
Búcsúzó, Balaton,
holnap verset se hörgők.

Fuit

Hová lett a páncélingem?
Elvesztettem volt fityingem.

Hová lett a kopjám, kardom?
Szívemet kell odaadnom.

De ki kéri tőlem? Senki.
Mellkasomból tépjétek ki.

Nincs, ki engem visszafordít,
útra kelek, föl, a Holdig.

Sose nézek többé vissza,
vérem azé, ki megissza.

Őszi négysoros

Vénasszonyok nyara, nem indián nyár,
szeptember, horgas orrú néne kárál,
kezében bot gyanánt kampós esernyő:
„Ne takard el a Napot, rusnya felhő!”

Szigligeti elégia

Van italom, ételem,
Peti hiányzik nekem,
kerítnék varázscipőt,
őt akarom látni őt,

nem holnap, holnapután
most, ez őszi délután,
borongós Szigligeten
Peti hiányzik nekem.

Hatvanas évek

„Képzeld, András, itt voltak a Belügytől, és
arról érdeklődtek, mikor tartott egy Siqueiros
nevű mexikói diák előadást az Ifjúsági
Klubban?” „Érdekes – feleltem – Greco nevű
görögöt nem kerestek?”

Lyukas óra

„Rózsika, még egy kávét.”
„Nem lesz ez sok, tanár úr?
Messze az ebéd, kiflit
a büfé ma nem árul.”

A tegnapom hová lett?
Álom se hozza vissza.
Hazámat most ki védi?
Nincs Dobó, Bornemissza.

Iszom, iszom a kávét,
csak hogy belem elárul.
Hallom Rózsika hangját:
„Nem lesz ez sok, tanár úr?”

Elégia helyett, olykor J. A. szavaival

Ez nem virtigli diktatúra
sokféle még az eszköz itt
fejünk helyén még nincsen búra
hajunkat sem nyírják tövig

Milyen világ ez Ki ne mondjuk
ki versel legyen óvatos
klasszikusoktól néha lopjunk
például rímet: *vashatos*

Van parlament sokféle törvény
ki tagadja simlis bolond
Mégis elnyel egy szörnyű örvény
és nem leskel ránk víg kohold

Van parkőr rendőr spicli szomszéd
hajléktalannak jut leves
igyál narancslét hörpölj bólét
kirándulj énekelj evezz

Asszonyod mellé is feküdj le
ha más szeret te azt se bánd
lángod sem láng csak lángod üszke
örülj míg éj borul reád

Szép a tavasz és szép a nyár is
Egyszer a télnek vége lesz
várod várod bár lenne máris
mielőtt a föld visszavesz

Sándor Kálmán mesélte

1930-ban, egy alföldi faluban megvadult a bika. A királyi gyalogezred ingben-gatyában a Tiszába menekült előle. „El kell küldeni az Erzsikéért” – tanácsolta a bíró. „No ne izélj má” – mondta a tízéves Erzsiké. És elvezette a bikát.

Kísértet lépte zörren

A csillagok eltűntek.
Ha lesz holnapom, mit hoz?
A tereken ki tüntet,

jobb-e a kisebbik rossz?

A hold vigyori ördög,
imát mond az eretnek.
Vackába bú a hörcsög,
öreg lyukában retteg.

Gitáron megrepedt húr,
kísértet lépte zörren.
Odakint félelem dúl,
lidérc lakik a csöndben.

Álom 2

Szomjúság, éhínség,
hogy kerültem ide?
Segítség, segítség!
Nem segít senki se.

Káprázat

Mi végre, ó, mi végre?
Az éjjel sárga méz,
csurog a földre, égre,
azután visszanez.
Megízlelném, de mégse,
hozzá ragad a kéz.
Bordó már az ég kékje,
s a villám, mint a réz.

Bújok életem elől

Délben az ember ledől
heverészni az ágyon.
Bújok életem elől.
Van még, kinek hiányzóm?

Jövendő 1

Mit érnek a hogy-ok,

és mit a miértek?
Habár fogyok, fogyok,
elmondom tinéktek.

Kószálj ide s tova,
míg az ember kószál,
eljut valahova,
hol Nap süt, vagy Hold száll.

Hogy mi lesz azután?
Kérdezz, kérdezz, kérdezz!
Sugárzik az urán.
Miféle remény ez?

Bomlik, aztán mi lesz?
Tudhatná akárki.
Új homo sapiens
két lábon kezd járni.

SZÉGYENKEZZÉK, KUSSOL

A homo sapiens töprengéseiből

Kár lejönni a fáról,
lent veszély, rengeteg.
Vidám csimpánz rikácsol.
Ne legyünk emberek?

Menjünk a térre ki

Kivel találkozom?
Osztálytárs odaát.
Múlttá lett a jövő,
az ember hova lát?

Jobbikos vagy nyilas?

Az éj vagonba zár.
Látok egy kisfiút,
aki anyjára vár.

A Duna befagyott,
alattomos a jég.
Zuhanni van alább,
hullni mélyebbre még?

Egy kagyló kellene,
halak közt bújni el.
Menjünk a térre ki,
indulj, tüntetni kell.

Május elseje, 2015

„Éljen május elseje!”
Kolbászt kéne venni.
A kolbász sokba kerül,
nincs zsebünkben semmi.

Még

Egy rákbeteget
négyen
véresre vernek.

Még
nem mondják:

„Icig,
nem jutsz el Auschwitzig,”

Róla

Goebbels tanítványa ő,
az új Nemzetvezető.

Vojtina tanácsa

Hazudj, hazudj, de rajt' ne fogjanak.
Hazugságodnak holtig foglya vagy.

Üzenet

Küldi NEMECSEK ERNŐ

szálassi horthy írjuk
nevüket kis betűvel
mai név is akadna
amelynek viselője
kis betűt érdemel csak
mint szálassi és horthy

A Vezér terveiről

A Vezér
gyűlöli
a bűnös Budapestet

*Túl sok itt
az írni
olvasni tudó polgár
Ha igaz
hogyan az ország
hatvan százaléka
nem ír
nem olvas
habár a betűket
ismerik valamelyest
hatalmam megmarad*

Így gondolkodik
a Vezér
és megtervezi
hogyan tehetők tönkre
a középiskolák
az egyetemek

Ötödik parancsolat

Ne ölj, határkerítéssel se.

Lidércnyomás

Gyanús a kendő, a kaftán.
Menekül a szír, az afgán.
Utálkozni lehet bármin.
Mi a nevem, megint Ármin?

Mementó

Öreg Strausz mindig
magyar volt, a Himnuszt
felállva hallgatta,
akármilyen kín dúlt

benne, azt nem látta
körülette senki.
Öreg Strausz mindig
tudta, mit kell tenni.

Öreg Strauszt látom,
nincs-úton elindult.
Felállva hallgatta,
ha győztünk, a Himnuszt.

Tükör előtt

Hallod, te orr, nem vagy kicsiny!
Heftisnek ki nevezett?
A belügyis megfigyelő,
milyen ember lehetett?

Megvan-e még, most jobbikos?
Látni ilyet eleget!
Majomtól retteg a kígyó,
macskát üznek egerek.

Mennyi abszurd, milyen játék!
Szerepcsere, meglehet.
Tragikus póz minek ide?
Bohó, bohó egyveleg.

Emlékezni sose késő.
Mit átéltél, ne feledd.
Nézz tükörbe, eszedbe jut
Heftisnek ki nevezett.

Remény

Hol van az álom,
kötélén ringok.
Lombtalan ágon
várnak új bimbók.

P S. szól

Csikasz vonít,
farkas sehol,
van jó urunk,
ki lébecol.

Nyalni ha kell,
mi itt vagyunk,
nyelvünk beszél,
hallgat agyunk.

Csitt, zivatar,
lesz új tavasz.
A palotánk
sose havas.

Derék urunk
mihez konyít?
Semmi veszély,
csikasz vonít.

Pokolbéli vigalom

Örül Gömbös, Szálasi,
felújítják sírjukat.
„Magyar haza vissza hí,
Lucifer bármit ugat.”

Komisz, mérges ördögök,
sokáig tart még a bál?

Szól Gömbös: „Jövök, jövök”,
Szálasi is kiabál.

Örül Gömbös, Szálasi.
„Ébredőben sok vitéz,
túlról a szent haza hí,
van, ki értünk halni kész.”

Ki áll a Duna jegén?
Nem Mátyás! Viktor király.
Fölötte turul köröz,
nem repül oda sirály.

Bárhogy lesz, *a víz az úr*,
mélyből új forrás fakad.
Villámlani fog az ég,
Duna vize beszakad.

Kurjantó

Riogat a kormány,
kibe mar, megértse!
A világ ilyen lett,
turbékol a vércse.

„Ki idegen, vést hoz” –
riogat a kormány.
Hollónép vezére,
nőjön szemölcs orrán!

Segítsünk magunkon,
nem segít más senki.
Ideje, galambok,
griffmadárrá lenni.

Dünnögő

Lopnak hétfőn, lopnak kedden,
nevüket is elfelejtem.

Aztán jön szerda, csütörtök.
Pokolból feljön az Ördög.

Milyen nap lesz? Péntek, szombat.
Lopnak, lopnak, lopnak.

Lesz vasárnap? Sohasem lesz?
Már a jövődő se vemhes?

Ének

Hihetetlen
itt, ami van,

Duna jege
mikor rian?

Mátyás király
kéne ide,

törvénytípró
úr vesztire.

Vagy jöhetne
török, tatár,

ki maradék
magyart kaszál.

Duna jege
mikor rian?

Hihetetlen
itt, ami van.

Rébusz

Hol született Jézus?
Netán Badacsonyan? ^[1]
És Betlehem hol van?
Szegény nazarénus!

Minek ennyi rébusz?
Egy ács fia hol van,
Mennyben vagy Pokolban?
Szegény, szegény Jézus.

[1] *Az egyik mai általános iskolai erkölcstankönyv szerint*

Kálvária

Szép a levéltelen fa,
csupaszon talán még szebb.
Az őszi reggel fest ma
piktorként róla képet.

Vagy én festek, telemre
gondolok, milyen is lesz,
álmatlan, szerelem se,
újabb nincsek a Nincshez?

Megint a Nincs? Mi végre?
Kár róla verset írni.
Inkább nézek az égre.
Az van ráírva: I. N. R. I. ?

Ki vár a másik parton?
Ébredezik a lélek,
íme az Ember – hallom.
Amíg élek, remélek.

Jövendő 2

Hát elvennék a házikót,
aztán lakásomat
veszik el és a házúr
rendőrrel kidobat.

Később hazámat veszik el,
a Dunát, a Tiszát,
végül a csillagos eget,
honnét Hold néz miránk.

Holdasszony, kérlek, könyörülj,
ne légy embertelen.
Ember nélkül gonosz világ
a világegyetem.

Csecsszopót megöl az anya,
apa fiút leszúr,
nem is világ ez, Alvilág,
itt is Hadész az úr?

Fényképek

Fene ette

Fázunk, fázunk, ez a házunk.
Szétszakadt a nád felette.
Húzogatnánk a kabátunk.
Kabátunk a moly megette.

Hirdetés

Fogy a honi lakó.
HUNGARY KIADÓ.

Vakáció

Nyáron tanár nem tanít.
Mit rágcsáljon? Valamit.
Szamár-tanár éhe nagy.
Enne, de kórót se kap.

Napló

2015. november 7.

Üresen járnak a buszok,
olyan ez a busz, mint a taxi.
Örülnék, ha ő szállna fel,
Bertolt Brecht hőse, Bicska Maxi.

Elbeszélgetnénk hosszasan,
song kellene, haragos ének.
Hallgat a csönd, bogár se bong,
tücsök véget vet a zenének.

A buszon ketten utazunk.
Ácsorgó, hajléktalan, mennyi!
Kelj föl, Nap, vörösen ragyogj,
ideje mindent helyre tenni.

Öröm, vonuló emberek,
Budapest ne legyen magányos.
Bicska Maxi tanácsot ad:
„Kiáltozz, kiáltozz, kiáltozz!”

Pipacs-szó

Réten, mezőn
mennyi pipacs
mond verseket,
egy se ripacs,

darázs dönög
rapszodiát
arról, milyen
lesz a világ

holnapután,
szebb, igazibb,
piros pipacs
eligazít,

szavát vidd szét,
nincs háziúr,
aki innét
téged kitúr.

Éjszaka

Még jó, hogy vannak ritmusok,
trocheusok és jambusok,
nemcsak az éj vijjog, huhog.

Bagoly jön, vele denevér,
mindkettő hamar ideér,
énrám csöpög róluk a vér.

Turkáltak szegény holtakat,
jéggé fagyott migránsokat,
akad-e rajtuk jó falat.

Hiába szólnak ritmusok,
trocheusok és jambusok,
egyik vijjog, másik huhog.

*Tanács, melyre a világ számos
részén szükség van, Roque,*

nemcsak Salvadorban

Ne feledd sohasem,
hogy a fasiszták közt
a kevésbé fasiszták
úgyszintén
fasiszták.

Kérdés Majakovszkijhoz

Segíts, Vlagyimir Vlagyimirovics,
Oroszországod befödi a só,
kopár szik sarján tikkadt szöcske sincs.
Очень плохо! Lesz-e még *Хорошо!*

Papírszeletek

Az Új Színház egyik előadására

Szégyenkezzék, ki kussol.
Ustor kellene. Ustor.

Ítélet

Páter, páter, vár a bugyrod,
Belzebub már alágyújtott.
Főnököd is idejut,
ezt üzeni Belzebub.

Horger Antal

Neki is kerül bugyor itt,
bukott nyelvész, verset okít.
Kiét, kiét, kiét? Iszony,
Attiláét, az ám, bizony.

Futballdisztichon

Hol van Hungary, hol van? Nincs már nagy
tizenegy rég.
Van stadionja nem egy. Most stadionhatalom.

Négysoros Po Csú-Ji modorában

Paidagógosznak diktatúra jó,
demokrácia neki nem való.
Gyereket pofoz, hol oszt, hol szoroz.
Rég nem kiáltja: „Eb ura fakó!

Vita Radnótival

Mint magházban a négerbarna mag,
ül szívemben a tegnapi harag,
ma még erősebb, mert mi hátravan,
elnémítaná holnapi szavam.

Ady igaza

Nap, Hold, Vénusz lehullott régen.
Vörös csillag, betiltott jelkép,
ott dölyföl a keleti égen.

Elvagyódás

Lakatlan szigeten
élni nem volna rossz.
lesni, érkezik-e
valahonnét hajós,

bohókás kenguruk
játشانának velem,
élni nem volna rossz
lakatlan szigeten.

Menekülők

Ki elvágyik innét,
leikébe mit rámol?
Csanádi Imrére
gondol-e még Zámoly?

Felnőtt, mint a gomba.
Én akkor születtem.
Ha most verset írna,
mit írna helyettem?

Kivágják a fákat,
az égre nem kúsznak.
Vége lesz, rút vége
valamennyi útnak.

Csanádi Imrére
gondol-e még Zámoly?
Ki elvágják innét,
leikébe mit rámol?

Fideszes fogadjisten

Ablakomon kinézek.
Kik jönnek? A pirézek.
Kutyám is rájuk ugat,
elvágom a nyakukat.

Almaszedő ének

Mutyi alma, jonatán
ring a szigligeti fán.

Eljöttem, de ott vagyok,
ne jöjjetek, rút fagyok.

Jövő, jövő, mifene,
kapa, kasza kellene,

vágni, nyesni fejeket,
tobzódik a Rettenet!

Érjél, mutyi, jonatán,
fenn, a szigligeti fán.

Mindegyiket leszedem,
ízesítsék kenyerem,

legyen lekvár és befőtt,
féreg ne rágja a tőt.

Rímstor

Mi lesz,

Fidesz,

holtig
Jobbik?

És te
mégse

mozdulsz,
koldus?

Szingli adó

Ki nem kefél
s gyerektelen
vigye a szél
egy fellegen

meddig hever
ilyen gügye
bokor se kell
ha nincs rügye

ki pártalan
s hajléka sincs
csak tetve van
köpj rá legyints

úgy kell neki
halált vetünk
fizesse ki
mit kivetünk

Alomszonett

Fiam álmában vitatkoztam,
akárcsak húsz valahány éve.
Hetvennyolcadik, vajon rév-e,
és ha rév, a kikötő hol van?

Birka béget üres akolban,
nem sorjázik halomba kéve.
Mennyi könyv, asztalomra téve,
míg orromból a takony csorran.

Jövök, megyek, színházba járok,

szememet nem takarja hályog,
csak betűket tévesztek el.

Várost, hajléktalanok nélkül,
látnék, hol májusünnepek készül:
mindenki táncol, énekel.

Tisztító tűz

Kropotkin, Magát hívom,
volna itt kire lőni.
Nagy a bűz, nem segít már
se dezodor, se kölni.

Se dezodor, se kölni,
orrunkig ronda bűzben.
Kropotkin, Magát hívom,
vagy nem tisztít a tűz sem?

Kórus négy régi és egy új baráttal

Ladányi

Nélküle
unalmasak
a kocsmák
és az esték.

Lehet,
hogyan a kis kopaszt
Csemőn is
elfeledték?

Százéves

Ott ült Ladányi Miska,
olykor Győré is eljött,
söröcske vagy rum, tiszta,
semmi poézis, fennkölt.

Semmi poézis, fennkölt,
söröcske vagy rum tiszta,
olykor Győré is eljött,
ott ült Ladányi Miska.

Régi hely, üres immár,
nincs kedvem odamenni.
Semmi kötele himbál,
emlékem ennyi, ennyi.

Rigmus Ferdinandy Györgynek

Nincs fontosabb,
mint egy barát,
míg itt vagyunk,
nem odaát,
egy új barát,
egy új barát,
míg itt vagyunk,
nem odaát.

Tiltakozó vers, újra

Álmaimban halottak
egyre többen tolongnak.

Mérgelődik Ladányi,
rühell honorra várni.

Györe elégedetlen:
„Viharrá kéne lennem.”

Hebegek, lennék néma,
csak ő ne jöjjön, T. A.

De T. A. is jön. Hol van,
a Marson vagy a Holdban?

Hallgatnám, miről mit mond,
kettesben szidnánk Viktort.

Vers, kérdéssel

A menekültek füvet esznek
akár a zsidók a lágerban
ették a füvet mikor is volt

Ezerkilencszáznegyvenkettő
Zsolt Béla Kilenc kofferével
Vagy afgán migráns jóval később

Kerítés épül rajta fent s lent

penge hogy senki át ne jusson
Zárka-ország lesz Magyarország

Itt éltem élek és legvégül
a honi földbe itt kaparnak
sirat fiam és sirat lányom

Mégis magyarnak számkivetve
édes hazám Attila írta
Boldogabb ének nekem nem jut?

Haragos alexandrinok

Thank you, Hungary, ezt a menekültek kiáltják.
A válasz erre könnygáz a gyerekek szemébe.
Európában szitokszó lett hazám, Magyarország.
József Attila versét dobják nálunk szemétre.

Ady a keresztényi erkölcsnek nem felel meg.
Jézus Krisztus az égből lemondóan legyint ránk.
Kéményre gólya nem száll, denevérek huhognak.
Mennyi az ordas, mennyi, az ember egyre ritkább.

A migránsokról

Bárcsak élne itt több muszlim,
magyar szívesebben volnék,
hazám, hazám, mélabús rím,
Erkel mit szerezne, jó ég!

Kinek ír szöveget Béni,
mikor jönnek végre szírek?
Kendős fiú nem rút néni,
szabadok-e mind az írek?

Kerítésig futni, futni,
átbújni ijesztő rácson...
A legújabb jelszó: uzsgyi,
szegényeknek nincs Karácsony.

Baba

Jézus a Keletinél.

„Ma én játszom veletek.”
Mindkét karja tetovált.
Imádják a gyerekek.

A régi serpenyő halálakor

Kukában a serpenyő.
Hús sült benne ropogva.
Egyszer én is eltörök.
Mintha megtörtént volna.

A halál legszebb módja [2]

Hugó Chávez, Hugó Chávez,
van-e paktum, van-e paktum,
mire téged Jahve rávesz?

Nem sikerült az USA-nak,
csak megölni tudott téged.
Ellenállsz az új tusának?

Vagy egy pokolbéli ágens
férkőzik ott a szívedhez?
Azt se hagyod, Hugó Chávez.

Irigykedve várok, várok.
Mostan ki védelmez minket?
Varjú az éjszaka, károg.

Bolivár és Jósé Marti,
Che Guevara lett a társad,
te tovább élsz, így kell halni.

[2] Az Hugó Chávezzel írt vers véglegesített változata, utolsó előtti szakasza lényegében átvétel *Versek a Leendő-ért* c. kötetemből. [\[vissza\]](#)

Árpád apánk sémita volt?
Lovon jött, nem kinccsel.
Papíromon rút tintafolt.
Mit ér ma egy ritler?

Vagy mondjam úgy: „hiszi piszi”?
Melyik szavad gikszer?
Ő kellene, Dzsugasvili!
Van, akinek Hitler.

Mindenfelé vakrémület,
Ádám, Éva nigger.
Ki oltja az erdőtüzet?
Cselekedni mit kell?

Jóccakát

Jóccakát, jóccakát!
Bagira altatja Kát?

Álommezőn őzike.
Holnap Hátí jó ide?

Vészhelyzet van. Ki rikolt?
Az égen a telihold?

Öreg, vérző farkasok.
Belőlük akad-e sok?

Most Radnótít kérdezem:
Meddig tart az éjjelem?

Ködkarácsony

Ködkarácsony, ködkarácsony
ül a fákon, ül a fákon.

Azon töpreng, hova szálljon,
hova szálljon, hova szálljon.

Elszáll, itt van, látom, látom,
ködkarácsony, ködkarácsony.

2016

Vége van az évnek,
petárda is robban.
Koccintsunk, hisz élünk.
Ország pusztulóban.

Kórházban

Szólnak a tegnapok,
felelek: „Megvagyok.”
Akad még dolgom itt.
Háborgók holtomig.

*

A lefagyott lábúnak
naponta mondták
hogy másnap műtik

Mikor eljöttem
még nem műtötték

Én Simor úr voltam
őt
mindenki tegezte

Matek felvételi 2016

Nincsen új a nap alatt.
Hurkát eszünk, nem halat.
Megvagyunk, egyébiránt,
szidjuk a zsidót, cigányt.

Számolunk, semmi hiba,
ne is legyen galiba.
Szánk kimondja, ami bánt,
szidjuk a zsidót, cigányt.

Élcvers

Kormányt ma mi éltet,
ellenzék hiánya,

a keserű végzet,
az „úgyis-hiába?”

Megy a hajó, merre,
szikla várja, zátony,
kapitánya medve,
szava bódult mákony.

Hallgatni, nem írni
vagyon kedvem gyakran,
vagy Lucifert hívni,
segítsen a bajban.

Mert a Pokol itt van,
kár pokolra menni,
elevenen sírban
kell megöregedni?

De a dudát fújni,
akkor is, ha nincsen,
aztán szökni, uzsgyi,
megjöttem, Úristen!

KÉNE EGY OÁZIS

Szieszta

Alszunk, a macskák meg én.
Ők se horkolnak, én se.
Szól a felix sapiens?
Nem kezd beszélni mégse.

Mire jó a vers, a szó?
Pusztulóban az eszmék.
Miákolni többet ér,
abból valami lesz még.

Keresem magam

Nap közben sokat alszom, egyszer,
megeshet, nem is ébredek fel.
Furcsa álom lesz, furcsa álom.
Keresem magam. Nem találok.

Vándordal

Az utunk hová visz?
Kéne egy oázis.

Rémálom

Rémálomban jön a rém,
ki közeledik felém?
Túlvilágról jön e kém?

Mit akarsz, Halál koma,
fekete vagy, vagy roma?
Vers, életem limloma.

*

Rém rémálom, vak vagyok,
botorkálok, megfagyok.

Fogas kérdés

Menni vagy maradni,
idegenben, itthon,
hol fogunk meghalni?

Kicsiny óda

Magammal mit vigyek,
innét ha menni kell?
Szigliget, Szigligeti

Házsorok, almafák!

Versből tűz csap ki, nem
lobbanó szalmaláng.

Ha Pamacs rám ugat,
a szomszéd is kijön,
Ismerem házukat.

Homoktengeren át
nyomokat hagyok itt,
én, a vén elefánt.

Egyedül

Legtöbbször Petivel
beszélek gondolatban.
Ha bajba kerülök,
segíteni fog rajtam.

Néha azt álmodom,
sokat sír, kisgyerek még.
„Apa, fáj a hasam!”
Én rá termofort tennék.

De a múlt nincs jelen,
magam fekszem az ágyon.
Tűnődöm, hallgatok.
És semmire se vágyom.

Zitának, harmincketedik születésnapjára

Harminckét éves lettem én,
parafrázis e költemény,
csiga-
biga.

Ennyi, én nem vagyok, sajna,
verset aki neked ad ma,
Zita,
Zita.

Egyszer e rím volt már, lesz még,
kis ajándék, pici emlék,
rontom
bontom.

Hetvenhatra hetvenhét jön,

okosodni nem árt későn,
az ám,
hazám!

Ki megőríz igaz elvet,
már nem próbál olasz nyelvet
taní-
tani.

Hever, mint ledobott kéve,
mit se tanít vagy tíz éve,
hebeg
s remeg.

Vénülő fa, bekerítve,
nem kíséri, csak az inge.
Hova,
hova?

Nem jó fának, nyomorgónak,
betonban, padon halónak
veszély
az éj.

Pénzeseké az egyetem,
lakjál Pesten vagy Szegeden
szegény
legény.

Hungaryben élni nehéz,
de szemünk a jövőbe néz,
Zita,
Zita.

Írtam ezt az irkafirkát,
költő vagyok, lennék inkább
csiga-
biga.

Két vers ugyanarról

J. A. 2015-ben

*Hosszú az Úristen,
rövid a szalonna,
bögre mögött sír a szegény,
szíve szerint lopna.*

Szíve szerint lopna,

ötforintos csörren,
odafenn Hold lopakodik,
eltűnik a ködben.

Eltűnik a ködben,
hová kéne bújni?
Pusztulóban ez a világ,
temető a vurstli.

Temető a vurstli,
halott a Karácsony.
Veréb vacog fagyott fenyőn,
kilesünk a rácson.

Kilesünk a rácson:
Se Noé, se bárka.
Az Úristen a láthatárt
unottan bezárja.

Sirató

Azt kérdezi Kháron:
Hol van József Áron?

Pócze Borcsa hol van?
Üldögél a Holdban.

Attila is elmegy,
nem lop többé meggyet.

Nem is volt itt senki,
ki lelkünk megmenti.

Készül vihar, szélvész.
Indulhat a révész.

Én és az orchidea

Nyílik az orchidea
a bezárt ablak mögött.

Ő tudja, jön a tavasz,
messze úzi a ködöt.

Énrajtam télikabát,
meleg alsó néhanap.

A fejemen sapka van,

igazgatom sálamat.

Az orchidea okos,
nyílik az ablak mögött.

Szól: „Tavasza lesz, te buta.”
Messze úzi a ködöt.

Április

Szeretlek, városom,
a tavasz átosa

rajtad, hoz rügyeket,
ők védik ügyemet.

Bolondos

Dörög, nyári zivatar
az erkélyről kizavar,

illetve be, nem ki, nem,
idebent ülök, igen.

Mit tegyünk, ilyen a nyár,
egy varjú károgja: „Kár!”

Varjú, költő, egyre megy,
hol a remény, hol a meggy?

Kutyavers

Mia és Némó kapitány,
fekete és fehér zsvány,
mindkettő egyformán ugat,
ismerik a hazautat.

Naphimnusz

Drága Nap,

melegíts,

hívogat
kikerics,

táncol a
rozsmaring,

fűszálon
hangya ring,

virágnak
lenni jó,

lehullni
mint dió,

bár volnék
kikerics,

drága Nap,
melegíts!

Egy jó tanács ürügyén

„Maradj fiatal!” –
mondja
a kilencvenkét éves
barát, és én,
a hetvenhét éves,
szégyenkezem
beszélgetésünk végén,
mert ő,
mintha
fiatalabb volna, mint én.

Vinném
tovább a terhet,
mint vének a cekkert
viszik a piacról.
Egy méhnek mondom:
„kirajzol
az odúból”,
vagy egy hangyának:
„Kerülgeted a pocsolyákat,
bújj el!”
Az embernek is úgy kell
élnie, mint a bogárnak.

Akkor a Földön
kicsírázik az élet,
ami majd
betölti a Mindenséget,
ha nem mi,
méhek, hangyák
jó gépen csillagokba szállnak,
az se semmi.

„Hangya úr,
Méh kapitány, bátran!”
A művelhető csillagok
sorában
az én csillagom is vár,
mi ágyam fölött
papírból kivágva himbál
vörösén,
szépen.

Hol dölyföl,
melyik égen,
Kína fölött,
ahol a Jang-cén
Mao úszott, azt én
utána csinálni nem tudnám.

Simogat
elképzelt hullám,
megbök uszonyával egy bálna,
ha az ember
bálnává válna,
remény is volna, tenger,
jön Mózes új sereggel:
„Józsué. miénk, a diadal!”
„Maradj fiatal!”

Elmegy a vonat

Magammal beszélgetek,
unalmas dolog.
Készülsz még valamire?
Nem válaszolok.

Kezem összekulcsolom,
elmegy a vonat.
Vár az élő, a halott
békésen rohad.

Odalent vagy idefent,

felhők, záporok.
Készülsz még valamire?
Nem válaszolok.

Beszélgetés egy plakáttal

Vidám bárka a falon.
Kubába nem utazom.

Huszonhárom éve már
ez a bárka útra vár.

Kolumbusz indult neki
ötszáz éve, hirdeti

a falon a hű plakát.
Itt vagyok, vagy odaát,

ott a Leendő, nem itt,
hív a tenger, a Karib,

aki voltál, tegnapod,
égő, kubai napod,

a Vedado, a halak,
minden, ami ott maradt.

Nekrológ

Kubai klubdélután lesz,
Vida Jancsi eljön.
Csakhogy ő már évek óta
üldögél egy felhőn.

A vers dicsérete

A kentaur
állítólag
ló, ember, mi-
féle hím?

És milyen lény
lesz belőlem,

mondjátok meg,
feleim?

Kávét, hatot,
ittam hajdan,
„Egy se!” – mondják
beleim.

Marad a vers,
hím-e, vagy nő,
csendül benne
még a rím.

Noé Jitrik Quevedo hitetlenkedik című szonettjére

Még hogy a vers rutin dolga? Bolondság,
noha kigyúl hebegve bármely percben,
mikor az égre hajnal pírja lebben,
és rémálom se húz le, mint homokzsák.

Nem édes ének, medveként morog ránk,
vagy ketrecéből vicsorog esetlen,
magyarul belé pálinka se cseppen,
és chorijambusai olykor rondák.

Aranynál sosem. No de az utódok,
kikről név szerint ezúttal nem szólok,
verslábaikban, szelíd beszéd, sánták.

halált, életet kérek én viszontag,
még néhány rímet mogorva Simornak,
hogy ne legyen se félszegebb, se gyávább.

Budapest

Milyen szép ez a város, kígyóinak mind a lámpák,
de az eső szemerkél, lassan november vége.
Otero versét hallom: „szegény, szegény spanyolhon!”
Mintha ott volnék én is, és szólnék: béke, béke.

Csillag nincsen az égen, se kalapács, se sarló.
Felhők mögül bukik ki halovány hajnal kékje.
Kelj föl Nap, vöröslő fény, legyen a neved áldott,
imádlak, égi isten, szomorú világ éke!

A sötétséget üzd el, nélküled hogyan éljek,
mennyi gazember, mennyi, bújnak fekete éjbe,
milyen szép ez a város, kigyúlnak mind a lámpák,
mintha ők felelnének, és azt mondanák: mégse.

Várlak, jövődő, várlak, emberibb élet lesz még,
zsibongó nép az utcán, gyerek nevet az égre,
a rossz jelenből múlt lesz, lidércnyomásos emlék,
és akkor kimondhatjuk a reszkető szót: béke.

Ars poetica helyett

Ezúttal azt kérdem én,
mi jó e vén földtekén?

Ha méh zümmög, vagy darázs?
Vakondok üreget ás?

A költő ügyefogyott,
csak verselgetni szokott,

nézi, iramlik a nyúl,
ritmikát tőle tanul.

Nap süt, éjjel Hold susog,
nem a politikusok.

A Földhöz

Szebbet
fénylőbbet
ugyan
ki lát itt

ragyogó
csillag
vakíts
világíts

Bálnaima

Segíts rajtam, Poszeidón,
kínálj másféle véget!

Mit akar ez a Jónás?
A tűz belülről éget.

Halihó

Róza, Bamus, halihó!
Hullik-e majd nyári hó?

Vagy bolondság ez a vers,
ilyen vígság úgyse lesz?

Ami versben van, való,
sose hiábavaló.

Azt mondják, a Nap kiég?
Gyúl egy másik, semmiség.

Folyik a Duna, a Pó.
Hol hajókázik Papó?

Így ni!

Új rajz készül, új rajz készül,
minta nélkül, minta nélkül,
ákom-
bákom.

Róza rajzol, Bamus rajzol,
vidám virág nyílik abból,
oly szép,
hogymég!

Nem is virág, kis nyúl, vagy mi,
sose lehet abbahagyni,
róka,
móka,

inkább veréb, madaracska,
kit hiába les a macska,
ugri-
bugri.

Elém pattan, itt van, itt van,
verset kerget, rímmel rikkan,
ébreszt,
ébreszt.

Jön egy új nap, neve holnap,
fogd a tollad, fogd a tollad,
kelj fel,
reggel

kukucskál, zörren az ablak,
Róza, Barnus noszogatnak,
írni,
így ni!

Majdani születésnapomra
Hetvenkilenc éves lettem,
milyen sok sóletot ettem,
fingik
mindig

belem azóta is, egyre
vágynom ilyesféle kegyre,
állván
vártán

nem mint vitéz, de afféle,
mondjuk csak így, simorféle,
úgy ám,
gúnyám

szakadozik, kissé ráncos,
két lábkörmön gomba, páros,
nőtt ki,
többi,

mint rég, születtem Strausznak,
ki nem dinoszaurusz, vad,
sebzik
senkik,

egykor hajam bozót volt, dús,
kunyaerálok, mint egy koldus,
hátha
hátra

fésülhetem, ahogy hajdan,
mi ez, fejem búbján haj van,
ritkás,
nincs más,

hol vagyok én, aki voltam,
futkároztam, konyakoztam,
hős kor,
őskor,

mikor még sóletot ettem,
Uram, hetvenkilenc lettem,
ejnye-
bejnye!

Barnus-versek

Dávid hol van

Barnus, Barnus,
Dávid hol van?

Kobakodban,
kobakodban.

Ki esett el?
Nem találom.

Álom, Barnus,
álom, álom.

Rút bicikli
kit, hová vitt?

Dávid hol van,
hol van Dávid?

Balatoni ének

Barnus balatonozik,
ringasd, Balaton.
Holnap vagy holnapután
ki ül partodon?

Látom-e a nagyfiút,
honnét lesek én,
Cyranoként lebegek
a Hold kráterén?

A fiút, Peti fiát
látني akarom.
Barnus balatonozik,
ringasd, Balaton.

Békavers

Idesüss, Barnusom,
ülök egy lótuszon!

Hol vagytok, emberek?
Brekegek, brekegek!

Mi kéne, guba sincs?
Tabák nincs, Huba nincs!

Hol leszek, hol leszek?
Brekegek, brekegek!

Ülök egy lótuszon,
Barnusom, Bamusom!

Mutass fityiszt!

Fürge pocok,
sose kocog.

Locsog: „Papó,
hol a Mamó?”

Ki szereti?
Zita, Peti,

és még sokan,
jó dolga van,

nincs galiba,
majd *oviba*

ha megy, netán,
ott lesz néhány

bokszolni kész
kicsi vitéz.

De a kezed,
ezt ne feledd,

tud ütni is,
mutass fityiszt!

Altató Bamusnak

Véget ér a játékidő,
mindenféle árnyék kinő.

Befon házakat, kerteket,
már a hangya is szendereg.

Mustízü alkony érkezik,
alig hallani lépteit.

Nyújtóznak tetők, ablakok,
pityókás veréb andalog.

Csönd van, halkan szól egy tücsök:
„Hegedülök, hegedülök.”

Indulni kell most ízibe,
jót pisilni a bilibe.

Aludni készül a süni,
a lámpafény szemét süti.

Szememet én is lehunyom,
aludj el Bamus, Bamusom.

Szigliget

íriszek mindenütt,
nyári nap kikre süt,
nézem a kék eget,
ti szebben képletek.

Pitypang a réteken
tréfát űz énvelem,
fújjam el, élni fog,
nem egy, de mennyi, sok!

Mikor nem leszek itt,
a kökörös virít,
darázs dönög a fán,
diófa ágbogán.

Barnus is itt szalad,
az almafák alatt,
a gólyának örül,
aki fészkében ül.

Panaszkodni minek?
Szeretlek, Szigliget.
Versemet itt hagyom,
kinő, mint sárga gyom.

Levél Brüsszelbe

Már három hete nem látlak, Peti,
arcod szemem skype-on fürkészteti.
Brüsszel nincs messze, nekem messze van.
Kereslek téged, utálok magam.

*

Nem varázslat.
„Jaj, bocsánat,
repülőgép!”
Hess, hess bánat!

Barnus nézi,
milyen, kézi
kormányzású,
azt is érti.

Mit ért, mindent,
Sátánt, Istent,
alászállott,
itt van, itt lent.

Messiás lesz,
ki csodát tesz,
győztes, felkent,
büszke vátesz.

Jövőt, szebbet,
nekem, nektek
ő formál majd,
leszek, lesztek.

Előkészítő

Kicsi gébics,
Panni, Lilla,
neved még nincs.

Neved még nincs,
hát így hívlak:
kicsi gébics.

Még öt hónap,
vége lesz a
télnek, hónap.

Bamus vár rád.
Tudod, ki ő?
Ő a bátyád.

Lilla, Panni?
Tessék, tessék
nevet adni!

Fiamnak

Mégis magyarnak számkivetve,
édes hazám, fiamnak írom,
mint barlangjából kibújt medve,
toll mászik hófehér papíron.

Hol rejtezik jövődönk verme,
milyen virág nő régi síron?
Tépelődik, hitvány az elme,
rossz határ, vezetni se bírom.

Hová? Nincs kocsis, aki hajtja.
Papírra, hóra mered bambán.
Mi az Úristen akaratja?

Felelj, vén Mihály, derék Tompa.
Legjobb volna, ha abbahagynám,
de kell még egy sor, egy rím, tompa.

Vén kamasz

Mennyi szép lány villamoson, buszon,
fejem forgatni nemigen tudom,
hiába is forgatnám, vén kamasz,
akit hetvennyolc éve behavaz.

Ken Loach

Nyolcvan éves jövőre,
nem vénítik az évek.
Rendez-e még, ki tudja!
írek, ti köszöntsétek.

Utóvers

Új élet hol fogan?
A Marsba repülök,
kihullik műfogam.

Vén vagyok, vén a Föld.
Poéta öregen
mit csinál? Egyre költ.

Vörös bolygó, remény,
oda vágyik a vers.
Kivirágzik, enyém.

Kevés a tere itt.
Van még szántóvető?
Néhány pipacs virít.

Kihalt, üres a gyár.
Ki áll a gép előtt?
Varjú káromja: „Kár!”

De varjú nem leszek.
Attila írta így:
Ha nem eszem, eszek.

Mit írjak még ide?
Efféle verset ír,
kinek pislog hite.

Appendix-rímek

Baranyit idézve

Megyünk, megyünk lefele.
Halál, szép nő, ne gyere!

Fák törzsén, ágán moha
egy szót ismétél: „Soha!”

„Dante dala a dalom,
a bőrömet nem adom.”

Tabák versét folytatva

„Hiszen itt ül a házukban és dölyföl.”
Híveire néz, szétfreccsen a gőgtől.

Roszsabb a télnél, viskónk töri, zúzza.
Hazug híreket hajít ablakunkba.

Hiába húzunk szemünk elé rácsot.
Ellopják tőlünk Józsefet, az ácsot.

Sír rí a poronty, tejre, csecsre vágyik.
Hallgat a költő. Kellene egy másik.

Rozsnyai posztumusz négysorosa

Azt üzeni Noé,
a régi jó barát:
„Indulhatunk, oké,
igaz, nincs Ararát.”

[3] Háromszor írtam: „dölyföl”. /Elnézést, Ady Endre./
Nézzen le odafönről,/ szükségünk van itt Kendre. [\[vissza\]](#)

Szavak közt

Keresgélem, mintha
létezne ilyen szó,
hol van ma fényirda?

De fényirda nincsen.
Ő kattint gépével,
fényképez az Isten.

Vagy netán a Sátán,
egy irdatlan gépet
cipel rusnya hátán?

Hol a fénykép? Mintha
fény se volna, kép sincs.
De szép szó: fényirda!

Fényirda, ki irdal,
én metszek itt verset?
Mi ez, fára írt dal?

Szófia beszéd ez!
Ne menj fényirdába,

inkább ne fényképezz!

Kihúlnak a bolygók.
Legyen Nap, Hold, Vénusz.
Szavak közt bolyongok.

Ajtó csikordul

Ajtó csikordul.
Hallgatok zordul.

Úgyse jön senki.
El se kell menni.

Valami zörren.
Beszél a csöndem.

Hallgatok zordul.
Ajtó csikordul.

Kávétlanul

Éva, itt a kávé.
Én úgyse iszom.

Enyémet is idd ki.
Egy is sok, bizony.

Kávék, Évák nélkül
az élet iszony.

Beszélgetni kéne,
fecsegni, bizony.

Éva, itt a kávé.
Én úgyse iszom.

Télidőben

Késlekedik vonatom.
Magam hová vonatom?

Vagy hajó ez, mi kiköt?

csak nem talál kikötőt?

Megeshet, hogy repülő,
légcsavarja szív, tüdő?

Egy ideig legalább
futni is tud ez a láb.

Duna-közi szingaléz,
buzgón írogat a kéz.

December jön, jégcsapok.
Ha kérdeznek „Még vagyok.”

Korvin csöndje ^[4]

1.

Először Horváthot vezették köztük el,
Strucz Károly megbotlott, a bitóhoz közel,
Lászlót pribék vitte, belécsimpaszkodott,
Korvin nyugodtan ment, elküldte a papot.

Azt írják, a tisztek mellett költő is állt
izgatott szemekkel lesve Báli Mihályt,
a dolgát avatott kézzel végző bakót,
kivel a Kúria akkor akasztatott.

Korvin kuszáit haja, sovány gyermekfeje
hét perc elmúltával ráhullott mellire,
a reggel fakó lett, akárha volna est,
s vércsöpp írta volt: „Consummatum est.”

2.

A halál
az örök Csend.
Ki tudja,
hátha
erre a Csendre
van ma szükség,
amelyről
visszapattannak
a hazug,
az átkozódó szavak,
mint a falról

a teniszlabdák.
Ez a Csend
hangosabban szól,
mintha
élve
beszélnék.

Együtt forog
a földdel,
amelyről leszakadtam.
A földdel,
amelyen
ott virraszt
a várakozás:
Evolutio
vagy revolutio?
Feltétlenül az utóbbi.
Felnézek az égre,
halott szemem
a szemhéjam alól
ellát a csillagokig.

3.

A nagy
fekete kutya,
Hektor,
akivel az irtáson
kergetőztem,
vonít.
Mennyivel
érthetőbb
a vonítás
a szavaknál.
Nem
a szavak
adnak erőt.
A vonítás
felszáll a holdig,
amely
egykedvűen néz le,
mit érdekli őt,
a kihűltét,
hogyan forog-e,
vagy megállt
a föld.
Mintha
fölegyenesednének
a kivágott jegenyék
és gyökeret eresztenének

a rögökbe.
Idáig
ér
a vonítás,
megtölti
a Csöndet.

4.

Csendőr,
ki nem szidott,
foglár,
ki nem csapta be,
hanem betette az ajtót,
detektív,
ki leültetett kihallgatáskor,
a legjobb emberek voltak,
s hogyan legyenek hálás
dr. Tél Ferencnek a szavaiért:
„Mivel vigasztaljam?
Rossz csillagzat alatt születünk.”

5.

Ki tudja,
hátha
épp erre van most szüksége
a szociális mozgalomnak?
Ki tudja,
mennyi gyümölcse érik
a mi elpusztulásunknak?

6.

„Mocsaras rónán bércekre vágytam”.
Hiába borús fölöttünk az ég.
„Nagy rokkánásom kinek se fájjon”.
A történetnek nincsen vége még.

[4] A vers 1.2.3. része először a Palócföld 1989.1. első számában, majd az 1990-es 1. Z-füzetben jelent meg, 4.5. része szó szerinti idézet Korvin Ottó Börtönaplójából, amelynek első csorbítatlan szövege az MSZP csillag füzetek 1. kötetében található, a sorozatnak ez volt első és

egyúttal utolsó kötete. A 6. verset 2015 októberében írtam. [\[vissza\]](#)

„Mennyi zsidó!”

Nevelőanyám, Nusi
(Spitzer Anna)
mesélte,
hogy Korvin (Klein) Ottó
munkatársát,
Groó Gézát,
az ő lakásukról
(ott volt bérlő)
vitték el
felakasztani.
Nézte
a detektíveket
a szomszéd szobából.
Azt is mesélte:
a Paulay Ede utcába
(bőrüzlet)
bejárt egy grafikus,
Göndör Bertalan
(anyja Politzer Anna,
felesége Krausz Ilona),
és maradt utána
egy szénrajz
két öregasszonyról
(most itt lóg nálunk,
bekeretezve).
„Mennyi zsidó!” –
hallom (gondolom)
2015-ben,
amikor
nem tudok éjszaka
aludni,
csak forgolódom
hajnali négyig,
aztán
Sanvalt (10 mg filmtabletta)
veszek be.

Végítélet

Csillagszemek
se fénylenek,

tücsök se szól
sehol, sehol,

mindent beföd
a fene köd.

Naptár

Január

Verset mondani minek?
Hideg van, nagyon hideg.

Február

Fagyos orrú, vén huszár.

Március

Kazlakban áll a csuhé.
Petőfi szól: „Talpra, hé!”

Április

Bohóckodik, ki dilis?

Május

Dolgos költő verset ír.
Árkus, május, toll, papír.

Június

Meleg kémlel, mint hiúz.

Július

Strausz volt valamikor,
öbelőle lett Simor.
Ármin is volt, Bandinak
hívta valaki minap.

Augusztus

Ady szól: „Ugass, Burkus!”
Kendre
volna szükség szétcsapni!
„Vagyok Endre,
nem Bandi.”

Szeptember

Azt gágogja a liba:
„Róza, indulj suliba!”

Október

Az ég alja cinóber.

November

Attila szól: „Elefánt
napot és holdat leránt.”

December

Didereg a hóember.

*

Karácsonyfa, karácsonyfa,
ez is, az is harácsol ma.

Újév napja itt lesz rögtön,
sokan alszanak a földön.

Eljő a Nemzeti ünnep.
Vak koldusok hegedülnek.

Somlyó Zoltán

Szűk Könyök ucca, nem György, hanem Zoltán,
jóval jobb költő, nem hull ki a rostán.

Csúfolták zsidók, keresztények űzték,
fúródtak belé vad tuskék, vas tuskék.

Éjszaka, nappal Istennel beszélget,
nem viselt mellén semmiféle vértet.

Épp rugdalóztam, mikoris ő meghalt,
mintha ma volna, olyan az a tegnap.

A szürke kövek nem békevirágok.
Jahve, megmented didergő világod?

Van másik

„Van másik!”
Eötvös Gábor
hangját hallom
mindmáig.

Ha rímem
Belzebub vagy
az égi Úr,
az Isten

irigyli,
fityiszt nektek,
ti nem tudtok
így írni!

„Van másik!”
Eötvös Gábor
hangját hallom
mindmáig.

Van másik,
én kiáltom,
én kiáltom
halálig.

ISBN 978-615-5357-07-7
ISSN 0866-4420

Felelős kiadó Simor András

Felelős szerkesztő Striker Judit

Bado Studio and Print Bt.

Felelős vezető: Badóné Szabó Zsuzsanna
